

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/47/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813204860
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7813204860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Evy Feťkovej vo veci žalobkyne W. W., a. s., so sídlom O., I. XX, IČO: 00 151 653, zast. JUDr. Roman Kvasnica, s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom Piešťany, Sad A. Kmeťa 24, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, 2/ X. B., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom F. panica č. d. XXX, o zaplatenie 5.379,15 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 12C 296/2013-142 z 9.10.2013 v znení opravného uznesenia 12C 296/2013-151 z 8.11.2013 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v znení opravného uznesenia č.k. 12C 296/2013-151 z 8.11.2013 vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

M e n í rozsudok vo výroku o zročnosti prisúdeného plnenia istiny 4.413,97 € s prísl., tak, že žalovaným sa spoločne a nerozdielne povoľuje zaplatiť žalobcovi sumu 4.413,97 € spolu s úrokom z úveru vo výške 10,75 % ročne zo sumy 4.413,97 € za obdobie od 21.7.2012 do 15.11.2012 a s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 4.413,97 € za obdobie od 21.7.2012 do zaplatenia v mesačných splátkach po 60,- € počnúc mesiacom máj 2016 vždy do 25. dňa každého mesiaca až do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej aj „súd“) rozsudkom v spojení s opravným uznesením zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni istinu 4.413,97 € spolu s úrokom z úveru vo výške 10,75 % ročne zo sumy 4 413,97 € za čas od 21.7.2012 do 15.11.2012 a s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 413,97 € za obdobie od 21.7.2012 do zaplatenia v povolených mesačných splátkach, v mesiaci december 2013 do 21.12.2013 vo výške 10 €, od 1.1.2014 mesačne po 30 €, vždy ku koncu kalendárneho mesiaca, pod stratou výhody splátok, vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovaných spoločne a nerozdielne zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 884,43 € na účet právneho zástupcu žalobkyne s tým, že povolil splátky po 10 € mesačne od právoplatnosti rozhodnutia, vždy ku koncu kalendárneho mesiaca pod stratou výhody splátok.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa od žalovaných domáhala, aby jej spoločne a nerozdielne zaplatili istinu 5 379,15 €, ročný úrok vo výške 10,75 % zo sumy 4 801,46 € od 22.3.2013 do zaplatenia a ročný úrok z omeškania vo výške 8 % zo sumy 4 801,46 € od 22.3.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že žalovaným ako dlžníkom poskytla spotrebný úver vo výške 170 000,- Sk, ktorý žalovaní prestali splácať v mesiaci júl 2012 (posledná platba vo výške 196,50 € bola zaplatená 25.6.2012), v období mesiacov apríl 2010 až máj 2011 neplatili žalovaní splátky vôbec,

preto následné splátky úveru žalobkyňa započítala najprv na príslušenstvo pohľadávky a následne na istinu. Žalobkyňa listom z 15.11.2012 informovala žalovaných o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a súčasne ich vyzvala aby pohľadávku vo výške 5085,42 € zaplatili na jej účet v lehote do 10 dní od prevzatia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Žalovaní prevzali oznámenie dňa 20.11.2012. Ku dňu 21.03.2013 dosiahla výška splatného dlhu žalovaných celkom sumu 5379,15 € (istina 4801,46 € , úroky 294,60 € vyčíslené z istiny 4801,46 € za obdobie od 14.10.2011 do 21.3.2013, pri úročení úrokom 10,75 % ročne, úroky 283,09 €, vyčíslené od 14.9.2011 do 21.3.2013 pri úročení istiny úrokov z omeškania vo výške 8,00 %). Žalobkyňa uzavrela so žalovanou v 1. rade dňa 7.6.2011 dohodu o splátkovom kalendári, v zmysle ktorého žalovaná uznala svoj záväzok a zaviazala sa ho splácať v mesačných splátkach po 100,00 € od 20.6.2011, okrem toho boli žalovaní povinní platiť aj v zmluvne dohodnuté mesačné splátky vo výške 93,72 € do 20.12.2014. Žalovaná v 1. rade zaplatila celkom sumu 1958,22 €, čím porušila dohodnuté podmienky o splátkach. Po vykonaní dokazovania vo veci veci a jej právnom posúdení podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z., § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 39, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 586/2008 Z.z. súd dospel k záveru, že účastníci konania dňa 26.6.2006 uzavreli formulárovú zmluvu o splátkovom úvere č. 0381806947, na základe zmluvy bol žalovaným, ako fyzickým osobám, nepodnikateľom, poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 170 000,- Sk (5.642,97 €) s dohodnutou premenlivou úrokovou sadzba z poskytnutého úveru, ktorá v čase uzavretia zmluvy predstavovala 10,50 %. Dohodnutá bola výška splátok v sume 2 587,00 Sk, v počte 102 splátok so splatnosťou mesačne k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola datovaná ku dňu 10.8.2006 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.12.2014. Ročná percentuálna miera nákladov bola dohodnutá vo výške 5,82 %. Z transakcií na úverovom účte č. 381806947 za obdobie od 15.10. 2011 do 22 .3.2013 súd zistil, že žalovaní síce splácali úver, ale nie pravidelne. Posledná zaevidovaná splátka bola uhradená dňa 25.6.2012. Od uvedeného obdobia nebol zaznamenaný žiaden vklad. Záznam o zosplatnení úveru bol vyznačený ku dňu 21.3.2013 a k uvedenému obdobiu bol vykázaný zostatok dlhu vo výške 5379,15 €, z toho istina 4 801,46 €. Uviedol, že žalobkyňa vychádzajúc z istiny 4 801,46 €, kapitalizovala časť úroku z úveru za obdobie od 14.10.2011 do 21.3.2013 v sume 294,60 €, okrem toho za obdobie od 14.9.2011 do 21.3.2013 kapitalizovala aj úrok z omeškania vo výške 283,09 €. Súčasťou transakcií boli aj záznamy o úhradách poplatku za vedenie účtu, ktoré boli vedené pod položkou „Zaučtovanie poplatku s kapitalizáciou“. Poplatky boli účtované za obdobie do 15.11.2012, kedy nastala predčasná splatnosť úveru. Výška poplatku za obdobie od 31.7.2006 do 31.12.2008 bola vo výške 60,- Sk, od 31.1.2009 vo výške 1,99 €, od 1.10.2010 vo výške 2,99 € do 15.11.2012. Spolu na poplatkoch bola zaučtovaná suma 387,49 €. Súd konštatoval, že tým, že medzi účastníkmi zmluvného vzťahu bola uzavretá formulárová zmluva, s vopred určenými podmienkami, bez možnosti ich akejkoľvek zmeny zo strany spotrebiteľa, žalovaní nemohli nijakým spôsobom ovplyvniť obsah tejto predformulovanej zmluvy. Pokiaľ žalovaní podpísali zmluvu o splátkovom úvere a podpísali aj jej znenie v časti, že sa pred jej podpísaním oboznámili aj s jej súčasťami, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky (ďalej aj „VOP“), úverové podmienky a sadzobník, uvedené súd považoval za málo pravdepodobné vzhľadom na rozsah týchto listín. Samotná zmluva obsahovala len základné údaje, a to výšku úveru, jeho splatnosť, výšku mesačných splátok, poplatkov za správu úveru, úrok z úveru 10,50 % a RPMN 5,82 %. Ostatné zmluvné podmienky boli riešené odkazom na VOP. Podľa názoru súdu, vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľský úver, nie je možné v časti zmluvných podmienok odkazovať na obchodné podmienky (VOP), pokiaľ tieto neboli tiež riadne podpísané žalovanými, z čoho by bolo možné aspoň nepriamo vyvodiť, že dostali tieto úverové podmienky do dispozície, a v rámci svojich možností sa s nimi oboznámili. Takýmto odkazom je možné riešiť zmluvné podmienky len v zmysle obchodno-zväzokového vzťahu, v zmysle ust. 273 ods. 1 Obchodného zákonníka (ObZ). Takýmto spôsobom boli zapracované aj náklady úveru, keď priamo v zmluve bola uvedená len výška poplatku za správu úveru 50,- Sk mesačne s tým, že možnosť jej jednostrannej zmeny vyplýva z obchodných podmienok, z ktorých vyplynulo aj poradie, v akom sa započítavala splátka úveru na istinu, s prednostným započítaním nákladov pred istinou. Súd uzavrel, že dojednanie v časti nákladov úveru, vzťahujúce sa k zaplateniu poplatku za správu úveru, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože zaplatenie takéhoto poplatku nemá žiadne opodstatnenie vo vzťahu k spotrebiteľovi, slúži predovšetkým pre informačné potreby žalobkyne, aby kontrovala splácanie úveru žalovanými, teda za tento poplatok sa neposkytovala žalovaným žiadna protislužba. Preto súd odpočítal hodnotu poplatkov za vedenie úveru v celkovej sume 387,49 € od istiny, ktorá bola vykazovaná ku dňu 21.3.2013, tzn. že ostala istina vo výške 4413,97 €, v ktorej už bol zahrnutý aj úrok z úveru do obdobia splatnosti úveru. Žalobkyňa si uplatnila aj úrok z úveru od 14.10.2011 do zaplatenia dlžnej sumy, teda aj za čas po zosplatnení úveru napriek tomu, že po splatnosti úveru má veriteľ (žalobkyňa), právo už len na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecne záväzným právnym predpisov. Ak aj žalobkyňa

predformulovala žalovaným ako spotrebiteľom klauzulu, podľa ktorej mali platiť po splatnosti úveru nielen úroky z omeškania, ale aj odplatné úroky z úveru, je to neprípustné a v rozpore so zákonom, práve z dôvodu prevýšenia zákonom stanovenej výšky úrokov z úveru. Aj v tejto časti súd konštatoval, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je sankcionovaná neplatnosťou pre rozpor so zákonom. Súd preto žalobkyni priznal sumu sumy 4 413,97 €, pozostávajúcej z nesplatenej istiny úveru, úroku z úveru vo výške 10,75 % ročne z istiny za obdobie od 21.7.2012 do 15.11.2012 a úroku z omeškania vo výške 8,00% ročne zo sumy 4.413,97 € za obdobie od 21.7.2012 do zaplataenia a žalovaným umožnil splátky (v decembri 2013 po 10 € a od 1.1.2014 po 30 € mesačne) vzhľadom na ich sociálnu situáciu, keďže ich jediným príjmom sú starobné dôchodky spolu vo výške 560,30 € mesačne, z ktorých po odpočítaní vynaložených nákladov na inkasné platby ostáva žalovaným len suma 266,66 €, ktorá len s ťažkosťami postačuje na bežné náklady. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žalobkyni priznal náhradu trov konania v sume 884,43 €.

Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa vo výrokoch, v ktorých súd návrh zamietol (žalovaná istina 965,18 €, úroky vo výške 10,75 % ročne zo sumy 4.801,46 € od 22.3.2013 do zaplataenia a úrokov z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 387,49 € od 22.3.2013 do zaplataenia), žalovaným povolil splátky po 30 € mesačne až do úplného zaplataenia dlhu, a nepriznal časť náhrady trov konania vo výške 497,49 €. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., lebo bola toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Uviedla, že súd správne postupoval, keď uzavretý zmluvný vzťah právne posúdil ako spotrebiteľský úver v zmysle zákona číslo 258/2001 Z.z. Pochybil však, keď tento zmluvný vzťah právne posúdil aj ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovení § 52-54 Občianskeho zákonníka, platných a účinných od 1.1.2008. Taktiež pochybil, keď uvedený zmluvný vzťah, ako aj práva a povinnosti, vyplývajúce z porušenia uzavretého zmluvného vzťahu, posúdil v zmysle ďalších ustanovení Občianskeho zákonníka. Zmluvný vzťah, uzavretý medzi ňou a žalovanými, je možné posúdiť iba ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zákonov, účinných ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Tvrdila, že na zmluvný vzťah uzavretý medzi ňou a žalovanými, vzhľadom k dátumu jeho uzavretia - 26.06.2006, nie je možné aplikovať ustanovenia §§ 52 - 54 Občianskeho zákonníka, ako sa mylne domnieva súd, a to ani s poukazom na ustanovenie § 879j Občianskeho zákonníka. Zo znenia ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, platného a účinného ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, t.j. ku dňu 26.06.2006, bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že spotrebiteľskými zmluvami v zmysle tejto časti zákona, sú iba kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, a teda nie aj zmluva o úvere, uzavretá podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá bola uzavretá medzi účastníkmi konania. Na uzavretý zmluvný vzťah by bolo možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách len v prípade, pokiaľ by bol úverový vzťah vznikol po 1.1.2008 (čo v danom prípade nebolo splnené), ale aj v takom prípade by na tento obchodnoprávny vzťah bolo možné aplikovať iba ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, t.j. §§ 52 - 54 OZ, a nie aj ďalšie ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože zmluva o úvere je podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka platného a účinného ku dňu uzavretia zmluvy, absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom, čo znamená, že bez ohľadu na to, či na jednej strane vystupuje spotrebiteľ - fyzická osoba, alebo nie, podlieha právnej úprave Obchodného zákonníka ako *lex specialis*, ktorého aplikáciu nie je možné vylúčiť ani dohodou zmluvných strán (poukázala napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Obo 12/2010 z 29.11.2010, 5 Cdo 120/2010 z 29.3.2012, 4 Obo 115/1999 z 18.5.2000). Nesprávne právne posúdenie veci malo za následok nesprávne rozhodnutie o žalobou uplatnenom nároku. Vytýkala, že súd nesprávne postupoval, keď časť zmluvných podmienok, ktoré v zmluve o úvere boli riešené iba odkazom na úverové podmienky a Všeobecné obchodné podmienky banky (VOP), nepovažoval pre žalovaných za záväznú z dôvodu, že žalovaní tieto obchodné podmienky vlastnoručne nepodpísali, pretože podľa Obchodného zákonníka (§ 273 ods. 1) časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, odchýlné dojednania v zmluve majú prednosť pred znením obchodných podmienok uvedených v odseku 1. S možnosťou určiť časť obsahu zmluvy s odkazom na obchodné podmienky počítá zákon o bankách (§ 75 ods. 3), Obchodný zákonník ako aj ustanovenie § 53 ods. 13 Občianskeho zákonníka.

Možnosť určiť časť obsahu odkazom na všeobecné obchodné podmienky ďalej predpokladá konštantná judikatúra súdov (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 112/2007 zo 07.08.2008). Žalovaní v čl. II. odsek 2 zmluvy o úvere jednoznačne vyhlásili, že sa s VOP a úverovými podmienkami/obchodnými podmienkami ako súčasťami zmluvy o úvere oboznámili a počas konania netvrdili, že by zmluvu o úvere uzavierali pod nátlakom resp. v tiesni. Toto ustanovenie zmluvy o úvere potvrdzuje skutočnosť, že žalovaní ňou boli riadne poučení a oboznámení so znením a obsahom VOP a úverových/obchodných podmienok, čo samotní žalovaní ani nespochybnili ani nevyvrátili. Vo vzťahu k VOP ako aj úverovým/obchodným podmienkam ako súčasťi zmluvy o úvere žalobkyňa uviedla, že ako banka poskytuje bankové produkty a služby na základe bankovej licencie udelenej Národnou bankou Slovenska. Podľa zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v platnom znení (ďalej len „Zákon o bankách“), má preto povinnosť informovať na internetovej stránke a vo svojich prevádzkových priestoroch klientov o podmienkach prijímania vkladov, poskytovania úverov a vykonávania ďalších obchodov a o ich cenách (§ 37ods. 1 Zákona o bankách). Splnením tejto povinnosti žalobkyňa informuje ostatné právne subjekty o podmienkach poskytovania bankových služieb, a tiež im dáva možnosť sa ešte pred samotným uzatvorením zmluvy s jednotlivými podmienkami poskytovania služieb oboznámiť. Na základe toho mala za to, že žalovaní ako dlžníci pri podpise zmluvy o úvere, mali nielen vedomosť o existencii VOP, ako aj úverových/obchodných podmienok, ale aj reálnu možnosť sa pred podpisom zmluvy o splátkovom úvere s ich obsahom oboznámiť, a to bez toho, aby museli vyvinúť neprimerané úsilie alebo vynaložiť neprimerané náklady. Uviedla, že pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere klienta osobitne informuje o konkrétnych podmienkach spotrebiteľského úveru, a to v rozsahu a spôsobom, ktorý jej ukladá zákon o spotrebiteľských úveroch (§§ 4 a 5 tohto zákona) a v prípade požiadavky klienta aj v širšom rozsahu. Za nesprávny považuje názor súdu, keď za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval dojednanie v časti nákladov úveru. Ustanovenie o poplatku za správu úveru obsiahnuté v čl. I. ods. 1 zmluvy o úvere, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu spotrebiteľskej ochrany, pretože : a/ poplatok za správu úveru sa týka hlavného predmetu plnenia, b/ výška poplatku za správu úveru je primeraná, c/ žalovaný poskytuje žalobcovi konkrétne služby v rámci správy úveru, d/ dojednanie o poplatku za správu úveru je vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Citujúc § 53 OZ poukázala na to, že ustanovenie druhej vety § 53 ods. 1 OZ z posudzovania primeranosti výslovne a bez akýchkoľvek výnimiek vylučuje dojednanie, ktoré vymedzuje hlavný predmet plnenia zmluvy a primeranosť ceny plnenia za predpokladu, že dojednania sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Predmetný zákaz prieskumu je pritom obsiahnutý tiež v článku 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého platí, že posúdenie neprimeranej povahy podmienok sa netýka ani definície predmetu plnenia podľa zmluvy, ani primeranosti ceny a odmeny na strane jednej, ani služieb alebo tovaru dodávaných výmenou na strane druhej a zmysel, význam a dôvody existencie tohto ustanovenia sú zrejmé aj napr. zo stanoviska generálnej advokátky Verice Trstenjak v konaní pred Európskym súdnym dvorom vo veci C-484/08, podľa ktorého z ustanovení európskeho primárneho práva úplne jednoznačne vyplýva, že účinný trh založený na voľnej súťaži cien a súťaži služieb, rovnako ako trhové hospodárstvo založené na autonómii vôle zmluvných strán, patrí medzi základné princípy európskeho práva a aj z tohto dôvodu potom nemožno pripustiť, aby excesná aplikácia práva na ochranu spotrebiteľa vylúčila princíp autonómie vôle pri zjednávaní základných prvkov zmluvného vzťahu, ako sú predmet plnenia a cena plnenia. Poplatok za správu úveru je súčasťou celkového cenového dojednania za poskytnutý úver a správa úveru je súčasťou predmetu plnenia, a to ako v zmysle európskej, tak aj slovenskej legislatívy a judikatúry, a je preto zo súdneho prieskumu z oboch tu uvedených dôvodov, vylúčený. Poplatok za správu úveru predstavuje tiež reálnu náhradu nákladov žalobkyne za služby, ktoré poskytovala žalovaným počas trvania úverového vzťahu. Okrem nich žalobkyňa pri správe úverového vzťahu vykonáva množstvo rôznych administratívnych úkonov vyplývajúcich pre ňu z platnej legislatívy, ktoré banke vytvárajú následné mzdové a ostatné osobné náklady a technologicky nevyhnutné ostatné priame a nepriame náklady. Uvedené služby, ktoré poskytuje žalobkyňa klientom nie sú zohľadnené vo výške úrokovej sadzby úveru, pretože tá predstavuje len cenu za poskytnutie finančných prostriedkov (cenu peňazí). Cenu (odmenu) za poskytovanie vyššie uvedených služieb predstavuje poplatok za správu úveru. Poplatok za správu úveru sa preto týka hlavného predmetu plnenia. Platná a účinná legislatíva Slovenskej republiky nebráni uplatňovaniu poplatku, ktorého podstatou je správa úveru a ani neobmedzuje výšku tohto poplatku, a to napriek tomu, že iné typy poplatkov vyberané bankami v súvislosti s úverovým vzťahom, na ktorých regulácii trvá, výslovne obmedzuje. Legislatíva SR existenciu poplatku za správu úveru, ktorého súčasťou je aj vedenie úverového účtu, naopak predpokladá. Dôkazom je spomínaný zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle ktorého je informácia o poplatkoch za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú

platobné operácie a čerpania povinnou informáciou, ktorú banka klientovi v zmysle § 4 ods. 1 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch povinne uvádza v predzmluvnom formulári a taktiež v zmysle § 9 ods. 2 písm. n) zákona aj ako povinnú náležitosť úverovej zmluvy. Existenciu poplatku za správu úveru predpokladal už aj pôvodný zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to v prílohe č. 2 k zákonu, kde explicitne pri uvedení príkladného výpočtu RPMN pre poskytnutie spotrebiteľského úveru bankami zahŕňa aj poplatok za správu úveru. Takýto poplatok predpokladá aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a to v článku 10, ods. 2, písm. k). Poplatok za správu úveru vyjadruje cenu za plnenia banky spojené s úverom, je súčasťou celkovej ceny za poskytnutie bankového produktu, týka sa hlavného predmetu plnenia, je primeraný, je za ním poskytované reálnych služieb a plnení, a je dojednaný a vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne. Žalobkyňa sa preto domnieva, že dojednanie o poplatku za správu úveru obsiahnuté v čl. I. ods. 1 Zmluvy o úvere, na strane jednej nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku (pokiaľ by bol zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanými uzavretý po 1.1.2008) a na strane druhej má žalobkyňa za to, že dojednanie o poplatku za správu poplatku je v danom prípade vylúčené zo súdneho prieskumu spotrebiteľskej ochrany. V zmysle platnej a účinnej právnej úpravy, banky nesmú účtovať klientom poplatok za správu úveru s účinnosťou od 10.6.2013. V období pred 10.6.2013 žiaden právny predpis nezakazoval spoplatnenie správy úveru. Žalobkyňa ďalej uviedla, že súd nesprávne postupoval, keď jej nepriznal dohodnutý úrok od zosplatenia úveru, t.j. od 16.11.2012 do zaplatenia dlhu. Citujúc § 497, § 506 Obchodného zákonníka a § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. s poukazom na komentár k § 506 Obchodného zákonníka dôvodila, že v prípade ak dlžník nezplatí celú sumu dlhu v dohodnutej lehote, ako aj v prípade ak poskytovateľ úveru odstúpi od uzavretej zmluvy o úvere, je dlžník povinný, až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, platiť veriteľovi nielen úroky z omeškania ale aj zmluvne dohodnuté úroky. Súd tiež pochybil, keď jej nepriznal úrok z omeškania z celej žalovanej sumy, ale iba zo sumy 4 413,97 € od 21.7.2012 do zaplatenia, keď žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením splatnej časti dlhu, t.j. od poslednej úhrady dlhu žalovanými dňa 25.6.2012. Súd takisto nepostupoval správne, keď podľa ustanovenia § 160 odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku, umožnil žalovaným prisúdenú sumu splácať v splátkach po 30 € mesačne, až do jej zaplatenia, pretože už len mesačná suma úrokov z omeškania, zo súdom ustálenej dlžnej sumy 4.528,11 €, je napríklad za mesiac október 2013 vo výške 31,19 €. Z uvedeného je zrejmé, že výška pohľadávky žalobkyne voči žalovaným by sa splácaním dlhu po 30 € mesačne neznižovala, ale by naopak ďalej narastala. Zákonodarcu znením ustanovenia § 160 odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku určite nesledoval to, aby žalované osoby nemuseli celý svoj dlh, resp. jeho podstatnú časť, nikdy zaplatiť. Napokon súd na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku ktorého podanú žalobu čiastočne zamietol, nesprávne s poukazom na ustanovenie § 142 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol aj o uplatnených trovách konania. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnuté výroky rozsudku súdu prvého stupňa zmenil tak, že podanému odvolaniu vyhovie v celom rozsahu a žalovaných v 1. a 2. rade zaviazá spoločne a nerozdielne k plnej náhrade trov odvolacieho konania žalobkyne, event. aby zrušil v zmysle § 221 odsek 1 písm. h/ O.s.p. odvolaním napadnuté výroky a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaní k odvolaniu žalobkyne uviedli, že sú spokojní s rozsudkom súdu.

Odvolací súd prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 os. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 18.2.2016 v súlade s § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Zároveň zistil, že výrok o zročnosti prisúdenej pohľadávky nie je správny, preto ho zmenil podľa § 220 O.s.p., a akceptujúc odvolacie námietky žalobkyne (pokiaľ ide o zročnosť pohľadávky), uložil žalovaným plniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, t.j. po 60 € mesačne až do splatenia prisúdeného dlhu. Pokiaľ ide o napadnutý výrok o náhrade trov konania, odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie ani na jeho zmenu, lebo rozhodnutie súdu bolo vydané predčasne, preto prichádzalo do úvahy iba zrušenie tohto výroku rozsudku.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti z hľadiska žalobkyňou uplatneného odvolacieho dôvodu (podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa i právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Odvolanie žalobkyne nemožno považovať za opodstatnené, lebo súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa svojej úvahy v súlade s § 132 a nasl. O.s.p., na zistený skutkový stav aplikoval relevantné právne predpisy, a správne tak posúdil žalobkyňou uplatnený nárok.

Skutočnosti a námietky, ktoré žalobkyňa uviedla v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvého stupňa.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolací súd uvádza:

Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 26.6.2006 upravoval Občiansky zákonník v ustanovení § 52. Vychádzajúc z tohto ustanovenia sa za spotrebiteľské zmluvy považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami boli na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy. Dodávateľom bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Postavenie spotrebiteľa mala osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru bola obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Tento právny predpis v ustanovení § 2 písm. a/ definoval spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Veriteľom v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, bola fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom podľa ustanovenia § 3 ods. 2 tohto právneho predpisu fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené, predformulované, a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalobkyňou túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaní ovplyvniť nemohli, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Ochrana spotrebiteľa v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákone č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Tento právny predpis účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 2 ods. 1 upravil, že na účely zákona sa spotrebiteľom rozumie fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu a podľa § 23a ods. 1 zákona typovou zmluvou sa rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa § 54 OZ (v znení zákona č. 153/2004 Z.z., účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy) zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa § 879f ods. 3, 4 OZ spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch

aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3. Odvolací súd nepopiera argument žalobkyne, že úver je absolútnym obchodom. Prejednávaná vec je však spotrebiteľskou zmluvou, ktorá v čase uzavretia bola regulovaná osobitnou právnou úpravou (zákon č. 634/1992 Z.z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka), pretože ide o vzťah medzi bankou (podnikateľom) a fyzickými osobami, spotrebiteľmi, teda ide o typický občianskoprávny vzťah, a preto vo veci je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Nie je možné stotožniť sa s argumentom žalobkyne, že ochrana spotrebiteľov vo svetle § 54 ods. 1 OZ prichádza do úvahy až od 1.1.2008 (v súvislosti s novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 563/2007 Z.z.), pretože aj na žalobkyňu dopadalo ustanovenie § 879f ods. 3, 4 OZ (bližšie pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 402/2013-10). Odvolací súd dáva do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 12/2014 z 21.4.2015, v ktorom je konštatované, že súd by „musel vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a mal by zohľadniť tiež § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom“.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa správne aplikoval v danom prípade ustanovenia Občianskeho zákonníka. Takisto správne uzavrel, že dohodnuté (zmluvné) úroky z poskytnutých prostriedkov patria žalobkyňi len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi a takéto dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatné. Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani žalobkyňou citované ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého má spotrebiteľ povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia, pretože toto ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník svoj dlh riadne spláca a vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník povinnosť platiť úroky. Pokiaľ však veriteľ (žalobkyňa) pristúpi k tzv. zosplatneniu úveru, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Preto správne súd prvého stupňa dospel k záveru, že nie je možné priznať žalobkyňi úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a v nadväznosti na to upravil sumu, ktorú priznal žalobkyňi (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012). Súd takisto správne postupoval, keď žalobkyňi nepriznal kapitalizované úroky z úveru vo výške 294,60 € a úroky z omeškania vo výške 283,09 € za obdobie od 14.10.2011 do 31.3.2013 z dôvodu, že nepreukázala v akej výške, z akej sumy a z akého dôvodu ich počítala od obdobia 14.10.2011, keď podľa pripojenej transakcie úhrady žalovaných boli evidované až do 25.6.2012. K argumentu žalobkyne, že súd nesprávne považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku zmluvné dojednanie o poplatku za správu úveru, odvolací súd poukazuje na to, že v danej veci ide o poplatky za vedenie úverového účtu, ktorý nie je účtom, ktorý by bol službou pre klienta (na rozdiel napr. od platobného účtu, bežného účtu, účtu umožňujúceho povolené prečerpanie a pod.). Je to vnútorný účet banky, ktorý sa klientovi neposkytuje, klient s ním nijako nedisponuje, nejde o žiadnu platobnú službu pre klienta, ide o poplatok, za ktorý klientovi nie je poskytnutá žiadna protihodnota a slúži výhradne na pokrytie administratívnej agendy banky. Činnosti banky, ktoré sa nachádzajú v predmetnom poplatku za vedenie a správu úveru, nie sú službami pre klienta. Poplatok je neprimeraný a spôsobujúci významnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov, a preto ide neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako to správne uzavrel aj súd prvého stupňa. Správne preto zamietol žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia poplatkov vo výške 387,49 €. Žalobkyňa tvrdí, že voči žalovaným si neuplatnila zaplatenie žiadnych poplatkov, avšak si túto sumu uplatnila v celkovej žalovanej sume. Táto suma preto bola odpočítaná z istiny, keďže čiastočné úhrady žalovaných boli nesprávne použité na poplatky, ktoré vzhľadom na ich neplatnosť mala žalobkyňa započítať na istinu, čo je výhodnejšie pre žalovaných ako spotrebiteľov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Neboli však splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku vo výroku o zročnosti prisúdeného plnenia. Argument žalobkyne týkajúci sa toho, že určenými splátkami (30 € mesačne) by sa pohľadávka žalovaných vzhľadom na úroky z omeškania neznižovala, je správny. Odvolací súd preto s prihliadnutím na sociálnu a finančnú žalovaných, uložil im podľa § 160 ods. 1 O.s.p. povinnosť splácať dlžnú istinu s prísl. v splátkach po 60 € mesačne až do zaplatenia, počnúc mesiacom máj 2016, vždy do 25.dňa v mesiaci, pod následkom straty výhody splátok.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 142 ods. 2 O.s.p.).

Podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. V § 150 ods. 1 O.s.p. je ustanovené moderačné právo súdu zmierniť dôsledky uplatnenia právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania; dáva súdu možnosť, aby za splnenia predpokladov v tomto ustanovení uvedených nepriznal náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, u ktorého sú inak splnené predpoklady pre priznanie náhrady celkom alebo sčasti. Predmetné ustanovenie umožňuje tak presadiť aplikáciu ust. § 1 O.s.p. (zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníka, ako aj výchovu na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb) a docieľiť tak, pokiaľ možno, spravodlivú ochranu práv, čo aplikácia zásady úspechu alebo zodpovednosti za výsledok vždy neumožňuje. Musí ale ísť o výnimočný prípad (o výnimočnosť v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov, a to oboch) jeho aplikácie. Ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. neslúži k zmiernovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní uspel, ale napokon má znášať svoje náklady, bude spravodlivé iba vzhľadom na výnimočnosť situácie, t.j. vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod. Potrebné je zohľadniť aj ďalšie okolnosti významné pri posudzovaní splnenia predpokladov vyplývajúcich z ust. § 150 O.s.p., konkrétne aj osobné, majetkové a sociálne pomery všetkých účastníkov konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa je zrejmé, že súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania nepostupoval vo svetle vyššie uvedených zásad a to napriek tomu, zisteniu, že žalovaní sa nepopierateľne nachádzajú v ťažkej sociálnej situácii, ich jediným príjmom sú starobné dôchodky spolu vo výške 560,30 € mesačne, a po odpočítaní nákladov na inkasné platby im na živobytie ostáva mesačne suma 266,66 €. Dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa je priznanie náhrady trov konania plne úspešnému účastníkovi, avšak bez toho, aby skúmal, či v prípade žalovaných nie sú splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., a to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, ale aj vzhľadom na ich sociálne a majetkové pomery.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukázaním na citované zákonné ustanovenia odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O.s.p. zrušil výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania a v tejto časti mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.